

МАРНОСЛАВНА ТІНІ

Тіні була найкрихітнішою істотою, яку тільки можна собі уявити. Навіть звичайна воскова лялька могла б пожаліти її. Тому цю дівчинку й назвали Тіні, щоб підкреслити її надзвичайну мініатюрність. Треба було докласти зусиль, щоб засунути в її черевичок навіть мізинець! І матері Тіні доводилося самій в'язати для дочки панчохи, бо ніхто не хотів за це братися.

Як бачите, любі діти, прізвисько Тіні дівчинці дали цілком справедливо. Згодом її справжнє ім'я забулось. Я, наприклад, його не знав ніколи. А втім, для нашої розповіді це не має жодного значення, оскільки мова піде не про ім'я, а про характер Тіні.

Річ у тому, що якщо ім'я цієї дівчинки було маленьким, то марнославство її було великим. Треба сказати, цим недоліком Тіні була зобов'язана своїй матері, яка занадто гарно одягала дочку й захоплювалася її красою. Одягнувшись, Тіні проходила під вікнами сусідів, щоб почути їхню похвалу, а ті від доброти душевної щоразу вигукували:

– Ах, яка красуня! Ах, які в неї очі! А яке дивовижне волосся!

Тіні приймала все це за чисту монету і згодом стала надмірно марнославною. Не задовольняючись уже захопленням сторонніх, дівчинка вирішила, що буде набагато краще, якщо вона стане милуватися собою сама. У будинку її матері дзеркала не було, і Тіні ходила до ставка, поверхня якого була чистою й гладкою, наче скло. І ось одного разу, коли дівчинка

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

із захопленням дивилася на своє відображення у воді, до її слуху долетіли такі слова:

– Здрастуйте, Ваше Велике Марносластво!

Тіні підвела очі й на протилежному березі побачила красиву жінку з блискучими крилами, а поряд з нею – потворного карлика. Вони весело сміялися й показували пальцями в її бік.

– Ви, мабуть, вважаєте себе неперевершено досконалою? Чи не так? – крізь сміх запитала дама. – Ви в захваті від себе! Але, мале створіння, своєю ніжкою ви топчете речі більш прекрасні й більш досконалі, ніж ви. Якщо будете й надалі так пишатися собою, то ніколи не будете щасливі й станете для всіх посміховиськом... Що ж, спробуємо допомогти вам зцілитися від надмірного самолюбства. Я дам вам пару крил. Усього на кілька годин. Але з їхньою допомогою – і на чужому прикладі – ви зможете переконатися, наскільки це почуття згубне.

Ледве фея скінчила говорити, як уражена Тіні відчула, що в неї за плечима почали рости крила, і вона почала підніматися над землею. І ось Тіні полетіла! Та так швидко, що навіть стало страшно. Однак незабаром це нове відчуття їй почало подобатися. Політавши собі на втіху, Тіні склала крила й опустилася посеред диких квітів поруч із совою, яка, цілком імовірно, ховалася від денного світла.

– Ви хто? – спитала та хрипким голосом, намагаючись розгледіти Тіні й мружачись від яскравого сонця.

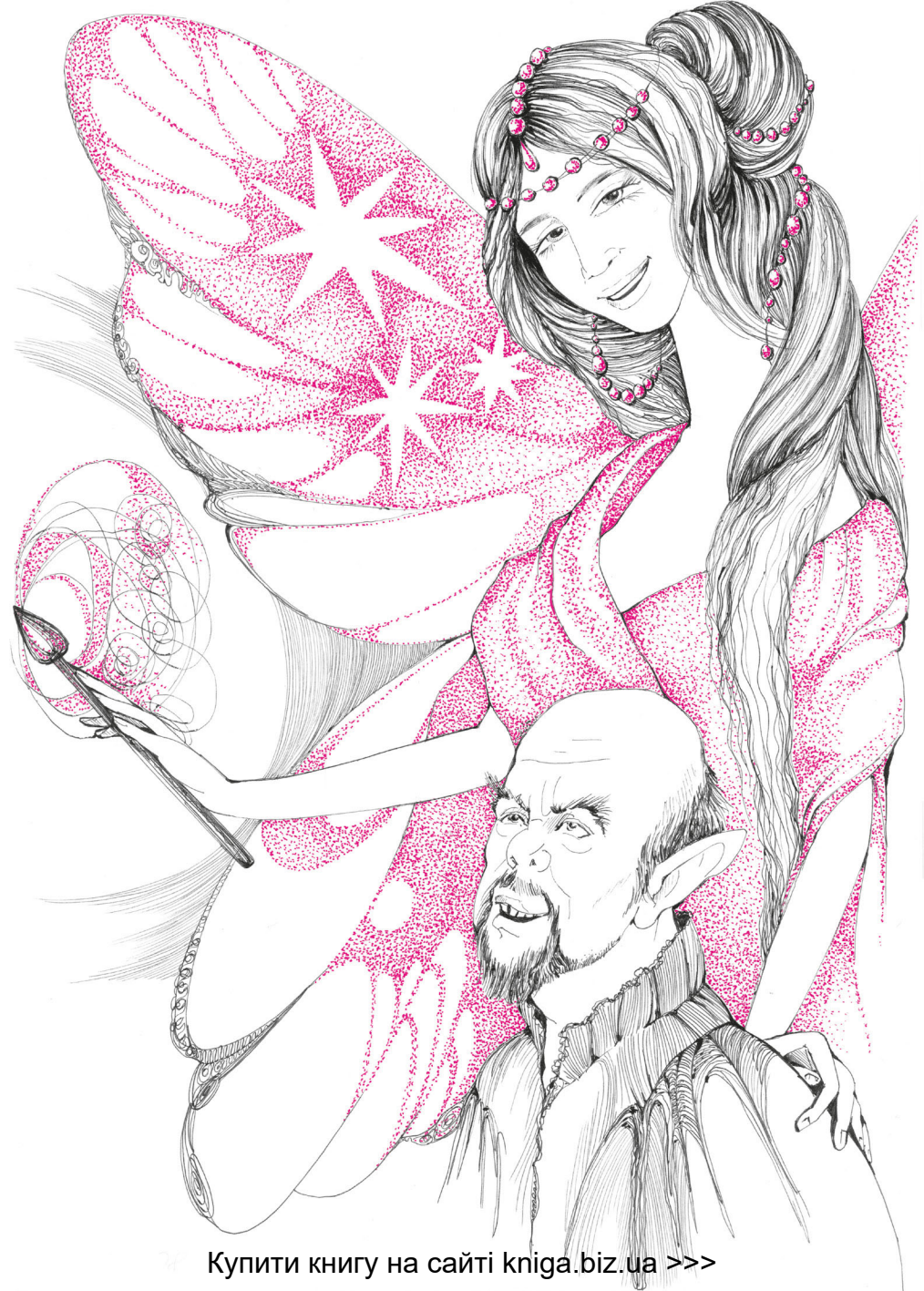
– Я – маленька дівчинка, мадам.

– О Боже! Всього-на-всього маленька дівчинка! А я думала – птах. Адже у вас, здається, є крила?

– Так, мадам. У мене є крила. Мені їх дала одна добра фея, щоб я могла подивитися на білий світ.

– Ха-ха! – засміялася сова. – Подивитися на білий світ!

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Навіщо? Я, наприклад, постійно сиджу в дуплі, а втім, наймудрішим птахом вважають саме мене!

– Справді? – поцікавилася Тіні. – Чи не могли б ви в такому разі поділитися зі мною своїми знаннями?

– Ну що ж, – промовила сова, прикривши очі, ніби намагаючись виявити власну мудрість у своїй голові. – Я знаю не дуже багато й зовсім не маю бажання стати вчителькою, але одне мені відомо точно. Це те, що я розумна, бо всі з цим згодні. І я вірю в це. Та й як не вірити, якщо найрозумніші люди на землі зробили мене символом мудрості? Тож будьте, як усі інші! Повірте в це й спокійно продовжуйте подорож! А я тим часом пошукаю своє дупло.

Сказавши це і зробивши розумний вигляд, сова розсміялася зі свого жарту.

– Яке дурне й марне створіння, – сказала Тіні, дивлячись услід сові. – Нічого путнього я від неї не дізналася...

Залетівши до найближчого лісу, дівчинка побачила кенгуру, яка стрибала за допомогою свого величезного хвоста. Несподівано із зарослого очеретом болота з'явилася чапля й підійшла до кенгуру.

– Ха-ха! Це ви, пані стрибунко! Який великий у вас хвіст! Чому б вам не носити його, перекинувши через плече, замість того, щоб користуватися ним як третьою ногою? А які у вас жалюгідні лапки! Я кажу про ті, що теліпаються попереду.

– Дурний птаху! – презирливо відповіла кенгуру. – Як ви смієте критикувати досконалість і красу моїх форм, з якими не зрівняються форми жодної іншої тварини? Уже тільки мій хвіст – зразок досконалості! А мої передні лапки, які так чудово мені служать, – справжнє диво! Найдурніший з усіх дурних птахів, ідіть до себе в болото й більше не показуйтеся мені на очі зі своїми ходулями, які ви називаєте ногами й на

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

яких так смішно ходите! Вони лише підкреслюють ваше каліцтво! Якщо ви знайдете достатньо води, помилуйтеся на свої худі й незграбні лапи, що червоніють крізь пір'я, і визнайте нарешті безмірну різницю між вами й таким досконалим створінням, як я!

Не чекаючи відповіді, кенгуру вибухнула якимось дивним криком і, зробивши величезний стрибок, зникла за деревами.

– Вони варті одна одної, – зауважила Тіні, коли чапля полетіла. – Обом розуму вистачає тільки на те, щоб вихваляти себе й ображати інших.

Тіні знялась і, трохи політавши, сіла на розлоге дерево, на одній з гілок якого побачила чудову малабарську білку, що грілася на сонечку й гризла горіхи.

– Цікаво, – подумала Тіні, – чи вміє вона говорити? Скорше за все так... Аж надто тямущий у неї вигляд.

Але тут з кущів вийшла морська свинка. Вона дріботіла своїми маленькими лапками й принюхувалася, просуваючись уперед з великою обережністю. Білка перестала гризти горіхи і, бажаючи привернути до себе увагу свинки, кинула вниз кілька шкаралупок.

– Гей ви, кумедне створіння! – крикнула вона свинці. – Куди прямуйте? Як вас звати? Не ображайтеся, але мені дуже цікаво знати, що сталося з вашим хвостом?

Морська свинка зупинилася й здивовано озирнулася, намагаючись зрозуміти, де перебуває той, хто так «ввічливо» цікавиться її долею. Побачивши нарешті білку, вона скромно промовила:

– Ах, любя, на щастя, наскільки я пам'ятаю, у мене ніколи не було такої гидоти.

– Що ви хочете цим сказати? – зарозуміло запитала білка, зістрибнувши на землю.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

– Просто хочу сказати, – холоднокровно промовила морська свинка, – що якби в мене, як у вас, була така довга й незручна щітка, я б просто померла від горя. До цього хочу додати, що я, як мені здається, вважала б її дуже небезпечною. Справді, ви, дурні пожирачі горіхів, були б у ще більшій безпеці, якби, приборкавши своє нестерпне марнославство, перестали розмахувати хвостами, приваблюючи до себе мисливців! Так що ваші хвости – ваша біда. Якби вони були коротші, ваше життя було б довшим. Бажаю вам, голубонько, бути здоровою й менше зазнаватися.

З цими словами морська свинка прошмигнула в нірку, а білка стрибнула на дерево й зачаїлася.

Тіні полетіла далі. Спочатку вона подумала, що відповідь морської свинки була нерозумною, але потім вона здалася їй досить тонкою та дотепною. Тут до дівчинки підлетів чудовий метелик.

– Здрастуйте, моя люба, – з підкресленою люб’язністю звернувся він до Тіні. – Слово честі, я мало не осоромився через вас! Спочатку я прийняв вас за одну мою знайому, але, побачивши ваші товсті ноги й те, яка ви зовсім недоладна, зрозумів, що помилився. Проте я радий вам. Поговорімо про що-небудь... Тільки благаю, не наступіть на мене своїми товстими ногами!

Зовсім не відчуваючи себе ульщеною настільки зухвалим запрошенням, Тіні зібралася було відповісти в такому ж дусі, як раптом з-під листя виповз равлик.

– О Боже! Яка потвора! – вигукнув метелик. – Нещасне створіння... На все життя воно приречене повзати по землі, тягаючи на собі цю жахливу черепашку!

– Про кого це ви говорите, милий жартівнику? – запитав равлик. – Якщо ваша спина розмальована всіма барвами

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

веселки, то це ще не означає, що ви маєте право паплюжити таку особистість, як я. Погляньте на себе, убоге створіння! Нічого більш потворного, ніж ви, я навіть і не пригадаю! Чи не вам, хто живе так мало, але занадто багато для настільки марного створіння, жаліти мене! Злиденна й безпритульна істото, що поневіряється по чужих кутках, ви ще наважуєтеся розмовляти з власницею будинку, яка носить його всюди із собою. Та як ви смієте? Краще вже продовжуйте свої шури-мури з квітами, які так необачно дають вам притулок.

– Яка нікчемність! – вигукнув метелик. – І секунди не залишуся поряд з вами! Як би мої крильця не забруднилися вашою огидною слиною!

Попурхавши ще трохи навколо, щоб похвалитися строка-тими крилами, метелик полетів до залитої сонцем галявини.

День був спекотний. На розпеченому, як вугілля, піску Тіні побачила велику чорну

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>